

Arvamus direktiivi (EL) 2023/2673 ülevõtmise valikute kohta

FinanceEstonia (edaspidi: **FE**) tänab võimaluse eest avaldada arvamust direktiivi (EL) 2023/2673 (edaspidi: **finantsteenuste kaugturstamise direktiiv** või **Direktiiv**) osas. Finantsteenuste kaugturstamise direktiivi näol on tegemist kõrgetasemelist tarbijakaitset silmas pidava õigusaktiga, mis ei võimalda EL liikmesriikidel kehtestada võrreldes Direktiivis sätestatuga leebemaid ega rangemaid riigisiseseid õigusnorme, v.a juhtudel, kus Direktiivis sätestatust rangemate nõuete kehtestamine on eraldi välja toodud. Oma kirjas küsis Justiitsministeerium (edaspidi: **JuM**) peamiselt, mis on koostööpartnerite seisukoht, mis puutub finantsteenuste kaugturstamise direktiivis sätestatust riigisisesse õigusesse rangemate normide loomist. FinanceEstonia on kokkuvõtlikult seisukohal, et ei toeta mistahes finantsteenuste kaugturstamise direktiivis sätestatud valikuvabaduse alusel Direktiivist rangemate normide kehtestamist, kuniks selleks puudub selge vajadus.

FinanceEstonia on Eesti finantssektori katusorganisatsioon, mille eesmärk on toetada Eesti finantssektori arengut, innovatsiooni ja finantsteenuste eksporti. Seisame selle eest, et Eestisse tekiks uusi finantsvaldkonna ettevõtteid, loodaks uusi kõrge lisandväärtusega töökohti ning kohalik kapitaliturg pakuks Eesti ettevõtetele täiendavaid finantseerimisvõimalusi. Esindame oma töös ja tegemistes enam kui 90 finantssektoris tegutsevat ettevõtet.

Kokkuvõte Finance Estonia seisukohast

FE hinnangul tähendab finantsteenuste kaugturstamise direktiivis sõnastatud nõuetest rangemate tarbijakaitse nõuete kehtestamine üldjuhul seda, et tegemist on lisaks tarbijate õiguste abstraktsele kaitsele ka ettevõtete innovatsiooni ja paindlikkust piiravate meetmetega, mis võivad seada Eesti finantsteenuseid pakkuvad ettevõtted võrreldes teiste EL liikmesriikide ettevõtjatega kehvemasse konkurentsioskorda ning tõsta Eesti turul pakutavate teenuste hindu. Nimelt tähendavad rangemad nõuded üldjuhul ettevõtjatele suuremat ressursikulu, mis puudutab tarbijakaitset ja kehtestatud nõuete täitmist. Rangemate nõuete kehtestamine tähendab ettevõtluses ühtlasi, et enamasti moonutab see turukonkurentsi, luues eeliseid turul juba tegutsevatele suurtele ettevõtetele, kelle jaoks on nõuetega kohanemine proportsionaalselt vähem kulukas ja koormav. Paraku on aga tõenäoline, et selline reguleerimine päädib Eesti ettevõtete nõrgema konkurentsipositsiooniga EL siseturul ning piiratuma konkurentsiga Eesti turul. Kõigi nende tagajärgede eest tasub kõrgemate tarbijahindade näol aga tarbija, kelle õigusi nõudeid kehtestades esialgu kaitsta prooviti. Seetõttu

tasub Eestil riigisisest õigust täiendades hoiduda ettevõtjatele ebavajalike nõuete kehtestamisest, kuivõrd EL-ülesed ühtsed ja selged reeglid, mis on Direktiivi üks peamisi eesmärgi, tagavad ettevõtjatele selguse ja kindluse nende kohustuste osas.

Justiitsministeerium peaks rangemaid nõudeid kaaludes pöörama tõsist tähelepanu ka asjaolule, et riigi sekkumine olukorras, kus see pole põhjendatud, võib olla põhiseaduse mõtte vastane. Nimelt tuleb rangemaid nõudeid kehtestades ning seeläbi ettevõtlusvabadest piirates leiduma tegevuse legitiimne eesmärk ning see peab olema kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega. See tähendab, et uute täiendavate piirangute kehtestamine peab täitma kindlat eesmärki ja lahendama probleemkohti või maandama riske, mis on tuvastatavad valdkonnas tegutsejate praktika, analüüside, keabust vmt pinnalt. Kui seda tehakse aga tarbijate õiguste kaitsele üldiselt viidates, tekitab see kahtlusi nõuete kehtestamise vajalikkuse osas. Käesoleval hetkel ei nähtu JuM-i pöördumisest asjaolusid, mis viitaks vajadusele kehtestada direktiivist rangemaid nõudeid. Vastasel juhul oleks tegemist riigi ebavajaliku sekkumisega, mis on kokkuvõttes kahjulik ega täida ühtegi eesmärki. Seetõttu tuleb JuM-l uusi nõudeid kehtestades kaaluda ja selgitada, millist konkreetset eesmärki proovitakse antud meetmega saavutada ning kuidas tuleks seda abinõud pidada proportsionaalseks.

Märkimata ei saa ka jääda, et kuigi tarbijakaitseliste regulatsioonide kehtestamine on tarbijate õiguste kaitsele üks olulisemaid tööriistu, ei ole võimalik selliseid riske 100%-liselt kõrvaldada. Tarbijate liigne kaitsmine ei ole mõistlik, kuna see vähendab tarbijate vastutust ja võib tekitada ebarealistlikke ootusi. Tarbijatele peab jääma teatud vastutus oma otsuste eest, et nad õpiksid oma valikuid kaaluma ning teadlikult tegutsema. Ei ole mõistlik eeldada, et tarbijaid juhitakse eksiteele või nad ei suuda teha mõistlikke otsuseid. Tarbijakaitseliste regulatsioonidega üle minnes takistatakse finantsteenuste turu loomulikku toimimist ning suurendatakse nii ettevõtete kui ka avaliku sektori halduskoormust, mis vähendab ettevõtete innovatsiooni ning turu kui terviku konkurentsivõimet. Seetõttu on oluline, et õiglase ja jätkusuutliku majanduskeskkonna loomiseks leitakse mõistlik tasakaal tarbijakaitse ning tarbijate endi vastutuse vahel.

Vastused Justiitsministeeriumi küsimustele

1. Küsimus – kohaldamisala

JuM küsis oma 10.04.2024 saadetud esimeses küsimuses koostööpartneritelt arvamust, kas nad peavad finantsteenuste kaugturstuse direktiivis sätestatud nõuete kohaldamist vajalikuks selliste lepingute suhtes, mis direktiivi kohaldamisalasse ei kuulu (s.o muul viisil sidevahendi abil sõlmitud finantsteenuste lepingud). Asume kokkuvõtlikult seisukohale, et kaugturstuse direktiivis sätestatud nõuete kohaldamine selliste lepingute suhtes, mis ei kuulu selle direktiivi kohaldamisalasse, on põhjendamatult, Eesti ettevõtete konkurentsivõimet kahjustav ning ebavajalik.

Antud direktiivi eesmärk on sätestatud selle põhjenduspunktis 45. Nimelt püütakse direktiivi rakendades aidata kõrgetasemelise tarbijakaitse rakendamise teel kaasa EL siseturu nõuetekohasele

toimimisele. Seda tehakse liidu ehk direktiivi tasandil, kuivõrd leitakse, et siseturu terviklikku reguleerimist on kõige parem saavutada just liidu, mitte liikmesriikide tasandil.¹ Täiendavalt on direktiivi punktis 3 välja toodud, et finantsteenuste kauglepingute valdkonnas on vaja kõrgetasemelist tarbijakaitset, et suurendada tarbijate usaldust ja kindlustunnet kaugmüügi suhtes.² Selliseid selgitusi järgides on ilmne, et finantsteenuste kaugturstuse direktiivis sätestatud nõuded on välja töötatud just finantsteenuste kauglepingutena sõlmitavate lepingutega seotud tarbijakaitse reguleerimiseks ja arendamiseks. Sellest tulenevalt võib järeldada, et kuivõrd finantsteenuste kaugturstamise direktiivi enda sõnastuses on piiratud eeskätt finantsteenuste kaugturstamise lepingutega, ei ole selle sätete laiendamine direktiivi kohaldamisalasse mittekuuluvate lepingute reguleerimiseks põhjendatud. Seega, kuna direktiivi kohaldamine laiemalt, kui see nõutud on, ei ole põhjendatud, kuivõrd ei esine asjaolusid, mis viitaks selle vajalikkusele ehk legitiimse eesmärgi olemasolule.

Finantsteenuste kaugturstuse direktiivis sätestatud nõuete kohaldamine lepingute suhtes, mis selle direktiivi kohaldamisalasse ei kuulu, võib ühtlasi panna Eesti ettevõtjad võrreldes teiste EL liikmesriikide ettevõtjatega nõrgemas konkurentsiolekorda. Nimelt, kui Eesti otsustab vabatahtlikult laiendada direktiivist tulenevate kohustusi lepingutele, mida direktiivis ei käsitleta, seab see Eesti ettevõtetele täiendavaid kohustusi, mis paljudes teistes liikmesriikides puuduvad. Üldjuhul tähendavad täiendavad regulatsioonid suurenevat halduskoormust ja kulusid nii avaliku sektori asutustele kui ka ettevõtetele, võttes tähelepanu ja ressursi ettevõtjate põhitegevuselt ning investeringutelt. Selliselt toimides peaks direktiivi nõutust laiemalt kohaldamiseks olema selge vajadus ning sellest saadav kasu. Kuivõrd praegusel juhul puuduvad selleks mõistlikud põhjendused, on Direktiivi selle mõttest laiemalt kohaldamine pelgalt Eesti ettevõtete konkurentsivõimet kahjustav.

Antud direktiivi laiemalt kohaldamine oleks ühtlasi ka ebavajalik. Nimelt on üldteada, et uute regulatsioonide kehtestamine või direktiivi laiendatud rakendamine peaks olema põhjalikult põhjendatud ning viitama selgele vajadusele. Sarnasel seisukohal on ka Riigikohus, mainides, et põhiõiguse riivel peab olema põhiseadusega kooskõlas olev (legitiimne) eesmärk ning riive peab olema eesmärgi saavutamiseks proportsionaalne (sobiv, vajalik mõõdukas).³ Ühtlasi on Riigikohus pidanud PS §-st 31 tuleneva ettevõtlusvabaduse tuumaks riigi kohustust mitte teha põhjendamatuid takistusi, täiendades, et ettevõtlusvabadust riivab iga abinõu, mis takistab, kahjustab või kõrvaldab mõne ettevõtlusega seotud tegevuse.⁴ Kuna täiendava regulatsiooni direktiivi laiendama rakendamise näol seab ettevõtjatele lisakohustusi, on tegu ilmselge riivega. Seejuures puudub aga (legitiimne) eesmärk,

¹ 22. novembri 2023 Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv (EL) 2023/2673, millega muudetakse direktiivi 2011/83/EL seoses finantsteenuste kauglepingutega ja tunnistatakse kehtetuks direktiiv 2002/65/EÜ. ELT L 28.11.2023. Põhjenduspunkt 45.

² *Ibid*, põhjenduspunkt 3.

³ RKÜKo 5-18-5, p 65.

⁴ RKPSJKo 3-4-1-3-12, p 41

mis muudab täiendava regulatsiooni kehtestamise ebaproportsionaalseks ja põhiseaduse mõtte vastaseks.

2. Küsimus – lepingueelse teabe keelenõuded

Oma teises 10.04.2024 saadetud küsimuses küsis JuM koostööpartneritelt, kas nad peavad tarbijale suunatud finantsteenuste kauglepingute lepingueelse teabe suhtes kohalduvaid keelenõudeid vajalikuks. FE on seisukohal, et tarbijale suunatud finantsteenuste kauglepingute lepingueelse teabe suhtes kohalduvad keelenõuded ei ole vajalikud.

Nimelt võimaldab finantsteenuste kaugturstuse direktiiv Eestil kehtestada või säilitada selle art 1(4) kohaselt siseriiklikus õiguses direktiivi 2011/83/EL uues art-s 16a sätestatud teabe suhtes keelenõudeid. Kehtiva võlaõigusseaduse (VÕS) § 54 lg 2 kohaselt tuleb sama sätte lg-s 1 nimetatud lepingueelne teave teha tarbijale kättesaadavaks kasutatavale sidevahendile asjakohasel viisil lihtsas ja arusaadavas keeles. See tähendab, et Eestis on juba kehtestatud nõuded, mis kohalduvad sidevahendi abil sõlmitud lepingueelsele teabele. Finantsteenuste kaugturstuse direktiivis sätestatud lepingueelse teabe keelelisi nõudeid võib kehtestada või säilitada juhul, kui nende eesmärk on tagada, et tarbija saab sellisest teabest kergesti aru. Nagu eelmise küsimuse puhul, on täiendavate keeleliste nõuete kehtestamise puhul küsitav, kas selleks on legitiimne eesmärk ning kas antud piirangu seadmine on proportsionaalne. Antud juhul tähendaks ettevõtja poolt tarbija lepingueelse teatamise täiendavate nõuete seadmine seda, et see riivaks ettevõtjate ettevõtlusvabadust, andmata mõista, mis oli regulatsiooni kehtestamise eesmärk või millist probleemi uute nõuete kehtestamine lahendab. See tähendab, et kuigi täiendavate keelenõuete kehtestamine või säilitamine eeldab probleemi, ei ole seda seni välja toodud, mistõttu oleks tegemist ebavajaliku reguleerimisega.

3. Küsimus – rangemad nõuded lepingueelsele teabele

Kolmandas küsimuses soovib JuM teada, kas koostööpartnerid peavad vajalikuks kehtestada rangemad tarbijale suunatud teavitamisnõuded, kui võimaldab direktiivi 2011/83/EL lisatav art 16a. FE asub seisukohale, et kuivõrd puudub nähtav vajadus kehtestada Eesti õigusesse rangemad nõuded tarbijale suunatud teavitamisnõueteks, ei ole täiendavate nõuete kehtestamine vajalik ega põhjendatud. FE hinnangul on hetkel kehtivad lepingueelsele teabele kohalduvad nõuded piisavad, kuivõrd tarbijakrediitdilepinguid reguleerivad juba Euroopa tarbijakrediidi standardinfo teabeleht, mis on tarbijate jaoks piisavalt terviklik ja selge, saamaks aru, mida sõlmitav leping endast kujutab.

Nagu eelnevate küsimustegi juures selgitatud, eeldab direktiivis sätestatud riigisisesele õigusele rangemate nõuete kehtestamine selleks selget ja nähtavat põhjendust. Arvestades, et üldjuhul panevad rangemad nõuded Eesti ettevõtjad võrreldes mõne teise EL liikmesriigi ettevõtjatega, kes seda ei tee, kehvmasse konkurentsiolukorda, peaks rangematest nõuetest nähtuma mõni eelis. Kuivõrd rangemate nõuete kehtestamise juures ei ilmne olevat muud eelist peale abstraktsionistlike loosungite nagu „tugevam tarbijakaitse“ jmt, ei ole lepingueelset teavet puudutavate rangemate nõuete kehtestamine põhjendatud ega mõistlik.

4. Küsimus – taganemisõiguse erandid

Oma neljandas küsimuses soovib JuM teada, kas koostööpartnerid peavad vajalikuks kohaldada direktiivis 2014/17/EL art 3 lg-s 2 loetletud lepingute suhtes finantsteenuste kaugturstuse direktiivi art 16b asemel direktiivi 2014/17/EL art 14 lg 6. FE on seisukohal, et finantsteenuste kaugturstuse direktiivi art 16b asemel tuleks direktiivis 2014/17/EL art 3 lg-s 2 sätestatud lepingute asemel kohaldada direktiivi 2014/17/EL art 14 lg-s 6 sätestatut.

Kõnealusel juhul on keskne küsimus, kas kohaldada finantsteenuste kaugturstuse direktiivis sätestatud kauglepingute tarbijate lepingust taganemisajale minimaalset 7- või 14-päevast tähtaega. Seejuures kehtiks antud tähtajad tarbija jaoks selliselt, et lepingust taganemine toimuks ilma leppetrahvita ning taganemist põhjendamata. Leiame, et juhul, kui puudub põhjus pikema tähtaja rakendamiseks, tuleks kohaldada lühemat tähtaega. FE on seisukohal, et lühem taganemistähtaeg aitaks saavutada parema tasakaalu tarbijakaitse ning ettevõtja õiguste vahel, kuivõrd see soodustab vastutustundlikku tarbimiskäitumist ning säilitab paremini nii ettevõtjate kui tarijate majanduslikku stabiilsust. Pikema taganemistähtaja kohaldamine tähendaks finantsteenuste osutajate jaoks suuremaid riske ja kulusid. Nagu ikka, kajastuvad teenuseosutaja suurenenud kulud sageli tarbijahindades. Täiendavalt võib tarbijate liiga pikk taganemistähtaeg tekitada põhjendamatult soodsa olukorra, kus tarbijat suunatakse oma riske ja otsuseid enne lepingu sõlmimist vähem läbi kaaluma.

FE on seisukohal, et tarbijatel peaks säilima teatud hoolsuskohustus, mis motiveeriks neid oma otsuseid ja riske hoolikalt läbi hindama. Oleks mõeldamatu, et ettevõtjad on kohustatud kandma suurema osa majanduskäibes esinevate riskide ja tarbijate tehtud ebamõistlike otsuste eest. Seega peaks tarbijatele, et säiliks vastutus oma tegevuse eest, jääma vastutus oma tegevuse eest, vältimaks olukorda, kus tarbimiskäitumistest tulenevad riskid ja kulud langevad ebaproportsionaalselt ettevõtjate kanda.

4.1 Küsimus – finantsteenuste kaugturstuse direktiivi art 16b kohaldamine direktiivis 2023/2225/EL art 2 lg-s 2 loetletud lepingute suhtes

Antud küsimuse juures soovib JuM teada, kas koostööpartnerid peavad finantsteenuste kaugturstuse direktiivi art 16b asemel vajalikuks kohaldada direktiivis 2023/2225/EL art 2 lg-s 2 nimetatud lepingute suhtes hoopis direktiivi 2023/2225/EL art-d 26 ja 27.

FE seisab selle eest, et direktiivi 2023/2225/EL art 2 lg-s 2 sätestatud lepingute suhtes tuleks kohaldada finantsteenuste kaugturstamise direktiivi art 16b. FE hinnangul pakub nimetatud variant finantsteenuste tarbijatele enam kui piisavalt kiiret ja lihtsat finantsteenuste lepingutest taganemisõigust, olles samal ajal krediidasutuste ehk kohustusi täitvate isikute jaoks vähem koormav, kuivõrd sellega kaasneb väiksem halduskoormus.

Nagu eelmistegi küsimuste puhul, on FE seisukohal, et tarbijakaitse eesmärkidel krediidasutustele direktiivist rangemate nõuete kehtestamine on ebavajalik. FE hinnangul tagavad finantsteenuste kaugturstamise direktiivi art-s 16b meetmed piisava tarbijakaitse, samas kui rangemate nõuete

kehtestamine seaks krediidasutused võrreldes teiste EL liikmesriikide ettevõtjatega kehvemasse konkurentsiolekorda. Kuigi sama võimalust pakub ka direktiivi 2023/2225/EL art-d 26 ja 27, keskendub finantsteenuste kaugturstamise direktiivi art 16b kitsamalt kaugturstamise teel sõlmitud finantsteenuste lepingutele, jättes krediidasutustele kehtestamata täiendavaid teavitamiskohustusi. Finantsteenuste kaugturstamise direktiivi art 16b kohaldamine tagab tarbijatele piisava kaitse, andes neile mõistliku ajavahemiku (14 päeva) lepingust taganemise kaalumiseks. FE hinnangul on määrava tähtsusega, et Eesti, kes soovib oma turule meelitada krediidasutusi, ei kehtestaks rangemaid nõudeid, kui seda nõuab finantsteenuste kaugturstamise direktiiv. Vastasel juhul vähendatakse ettevõtete Eesti turule sisenemise huvi ning krediidasutuste turu üldist arengut.

Märkimist mainib ka asjaolu, et täiendavate reeglite kehtestamine tähendab ettevõtete jaoks üldjuhul suuremat halduskoormust ja seega kulu. FE hinnangul tuleks võimalusel eelistada eri tüüpi lepingute suhtes võimalikult ühtset lähenemist ja reguleerimist. Arvestades, et üldjuhul väljenduvad ettevõtete suuremad sisendihinnad kaudselt eeskätt kõrgemates tarbijahindades, on krediidasutustele minimaalselt rangete nõuete kehtestamine ka tarbijate huvides. Kokkuvõttes on ilmne, et finantsteenuste kaugturstamise direktiivi art 16b kohaldamine pakub piisavat tasakaalu tarbijate ja ettevõtjate huvide kaitsmise vahel, võimaldades seejuures säilitada Eesti krediidasutuste konkurentsivõimet EL siseturul.

5. Küsimus – enne lepingust taganemist osutatud teenuste eest tasumine

Oma viiendas küsimuses soovib JuM teada, kas koostööpartnerite hinnangul on tarvis erandina ette näha, et tarbijalt ei saaks nõuda mitte ühegi summa tasumist olukorras, kus tarbija on taganenud kindlustuslepingust. FE ei toeta sellise erandi loomist, kuivõrd see on kindlustusandjate jaoks kahjulik ning võib tekitada olukordi, kus tarbijatele pakutakse kuni 14 päevast kindlustuskaitset, ilma et tarbija selle eest tasuks.

FE leiab, et antud erandi loomine oleks kindlustusandjaid ebamõistlikult koormav, kuivõrd finantsteenuste kaugturstamise direktiivi art 16c kandev mõte on selle lg 1 kohaselt kohustada tarbijat maksma vaid nende teenuste eest, mida kaupleja on kauglepingu kohaselt tegelikult osutanud ning vältida varjatud leppetrahvide ettenägemist lepingust taganemise juhuks. Kindlustuslepingute puhul on tavapärane, et kindlustusandjad kannavad enne lepingu sõlmimist ja selle sõlmimise hetkel teatud kulusid nagu riskihindamine, lepingute haldamine jne. Antud juhul tooks tarbija õigus taganeda kindlustuslepingust ilma neid kulusid isegi osaliselt katmata kaasa selle, et kogu lepingu sõlmimisega seotud kulutuste riski kannavad kindlustusandjad. On selge, et sellisel juhul jõuaksid sellised riskide kandmise kulud lõpuks tarbijatele kajastuvatesse hindadesse. Selline lahendus pakuks tarbijale näilikku kindlust, kuid tegelikult puudub sellel selge saavutatav eesmärk ning mõte.

Erinevalt kindlustuslepingutest näeb direktiiv ette, et tarbija maksab krediidlepingust taganemisel talle osutatud teenuse eest proportsionaalselt selle aja eest, mil talle teenust osutati. Selles osas kindlustuslepingutele erandi tegemine ei ole mõistlik, kuivõrd see võimaldab tarbijatel kindlustusandjate pakutavaid teenuseid ehk riskide maandamist piiratud aja (14 päeva) jooksul saada tasuta. On ebaselge, mis oleks sellist erandit luues saavutatav eesmärk või kasu peale selle, et see

soodustab tarbijate hooletust ja kindlustusandjate pahatahtlikku ärakasutamist. Täiendavalt paneb see kindlustusandjad ebasoodsasse olukorda võrreldes teiste finantsteenuste osutajatega, kuivõrd nad on kohustatud kandma riske, mida teised finantsteenuste osutajad ei pea.

Nagu iga teisegi EL direktiivist tuleneva kohustuse riigisisesele õigusele direktiivis sätestatult rangemal ülevõtmisega, tuleb arvestada, millisesse olukorda pannakse selle subjektid võrreldes konkurentidega mõnes teises EL liikmesriigis. Kuigi antud meede oleks tarbijate seisukohalt esmapilgul tervitatav, raskendab see Eestis tegutsevate kindlustusandjate konkurentsiolukorda, mis väljendub paratamatult tarbijatele kõrgemates lõpphindades.

6. Küsimus – piisavate selgituste andmine

Oma kuuendas küsimuses küsib JuM, kas kootööpartnerid peavad vajalikuks finantsteenuste kaugturstamise direktiivi art 16d lg-s 1 osutatud selgituste andmise viisi ja ulatuse täpsustamist. FE on kokkuvõtlikult seisukohal, et finantsteenuste kaugturstamise direktiivi art 16d lg-s 1 osutatud selgituste andmise viisi ja ulatuse täpsustamine ei ole vajalik.

FE hinnangul pakub finantsteenuste kaugturstamise direktiivi art 16d lg 1 piisava täpsusega, milliseid selgitusi finantsteenuste osutajad tarbijale lepingu sõlmimise eel pakkuma peab. Kui JuM täpsustaks seaduse tasandil antud selgituste andmise viisi ja ulatust, tähendaks see suuremat halduskoormust nii ametile endale järelevalve näol kui ka ettevõtjatele, kelle ülesandeks saaks antud nõuetest kinnipidamise pidev kontroll. Sellele täiendavalt oleks täiendavate nõuete sätestamise vajalikkus ebaselge, kuivõrd tarbijakrediidilepinugute kohaldatakse juba praegu Euroopa tarbijakrediidi standardinfo teabelehe nõudeid, mida onseni peetud tarbijale sõlmitava lepingu selgitamiseks piisavalt terviklikuks ja selgeks.

7. Küsimus – täiendav kaitse internetipõhiste kasutajaliideste puhul

JuM soovib oma viimases küsimuses teada, kas koostööpartnerid peavad vajalikuks kehtestada finantsteenuste kaugturstamise direktiivi art-s 1(4), millega lisatakse direktiivi 2011/83/EL art 16d, sätestatud võimaluse kehtestada internetipõhiste kasutajaliidestele täiendavad rangemad nõuded. FE on seisukohal, et rangemate nõuete kehtestamine ei ole vajalik ega põhjendatud.

Kui JuM peaks aga pidama vajalikuks täiendavate regulatsioonide kehtestamiseks, tuleb täiendavate piirangute seadmise puhul tähelepanu pöörata tehniliste lahenduste loogilisusele ning nende mugavusele tarbija jaoks. Teatud lahendused võivad omada märkimisväärset mõju tarbija poolt teadliku otsuse tegemisel finantsteenuse lepingu sõlmimisel, kuivõrd need võimaldavad tarbijale esitada lisainfot või tuletada meelde tingimustega tutvumise vajalikkust.

Nagu teistegi potentsiaalselt täiendavate vabatahtlike nõuete kehtestamisega, puudub selleks selge vajadus. FE hinnangul võivad internetipõhiste kasutajaliideste suhtes kehtestatavad rangemad nõuded piirata finantsettevõtete paindlikkust, suurendada nende kulusid ning luua turul eeliseid ettevõtjatele, kellel on rohkem ressursse. FE hinnangul tuleks vältida täiendavate nõuete kehtestamist, kuivõrd see on tasakaalustatum, mis puutub finantsteenuseid osutavate ettevõtete ja tarbijakaitse vahelist tasakaalu. Valdkonna minimaalsem reguleerimine võimaldab tagada seejuures ettevõtluskeskkonna

dünaamilisuse ja konkurentsivõime, mis oleks suunatud innovatsiooni arengule ning tarbijatele parima võimaliku teenuse soodsaima hinnaga pakkumisele.

Lugupidamisega

Kaido Saar

FinanceEstonia juhatuse esimees

Anu Mürsepp

FinanceEstonia tegevjuht